

De bekostiging van het meedenkadvis

Van richtlijn tot lobbybrief: achter elk initiatief van de Federatie Medisch Specialisten zit een verhaal. In deze rubriek vertellen medewerkers hoe hun werk bijdraagt aan de praktijk van (toekomstig) medisch specialisten. Dit keer senior beleidsadviseur Anne-Claire van Harderwijk die negen jaar werkte aan de bekostiging van het meedenkadvis. Dat is een consultatie waarbij een huisarts jou als specialist om advies vraagt over een patiënt. Sinds 1 januari 2026 is het officieel declarabel.

Wat was voor jou in die negen jaar een memorabel moment?

‘Gek genoeg was dat toen de Nederlandse Zorgautoriteit (NZa) ons verzoek voor het declarabel maken van het meedenkadvis afwees in 2020. Ze waren bang voor een glijdende schaal: weer iets nieuws om te declareren, en wie houdt dat dan bij? De teleurstelling was enorm. Medisch specialisten, huisartsen, iedereen zei: “Hoezo niet?” Ik snapte het standpunt van de NZa ergens wel, maar het is onze taak als Federatie om te laten zien wat de praktijk vraagt - en om onrealistische angsten weg te nemen met data. Snel hebben we het verzoek opnieuw ingediend.’

Wat maakte dat je bleef doorgaan, ook als het stroperig werd?

‘De overtuiging dat iedereen hier beter van wordt: patiënten, huisartsen en medisch specialisten. Huisartsen leren van een meedenkadvis voor een volgende keer. Voor patiënten scheelt het eigen risico, heel wat zorgen en reistijd. En medisch specialisten hebben minder patiënten in hun spreekkamer die daar eigenlijk niet horen. Het is voor mij zo’n brainer. En eerlijk gezegd vroeg het ook om gezonde koppigheid. Toen het óók nog een jaar werd uitgesteld dacht ik: dan moeten we dus nog beter laten zien waarom dit nodig is, loslaten is geen optie.’

Hoe ziet jouw werk er dan uit in zo’n traject?

‘Heel veel praten. Overleggen, koffie-drinken tot het bijna je neus uitkomt, haha. Maar vooral: proberen te begrijpen waar de weerstand zit. Andere partijen

zoals de NZa en Zorgverzekeraars Nederland hebben andere belangen en ideeën over hoe zorg georganiseerd moet worden. Het kost tijd om erachter te komen wat hun bezwaren zijn en hoe je die kunt wegnemen. We hebben pilots gedaan, data verzameld, vragenlijsten uitgezet, factsheets en handreikingen geschreven. Je bouwt een dossier op en blijft partijen betrekken en het keer op keer uitleggen. Dat betekent dus ook gewoon vaak langsgaan. Mijn collega’s grappen dat ik een stretcher bij de NZa heb staan. Ik kom er zo vaak dat ze mijn stem herkennen bij de intercom van de parkeergarage.’

Tot slot: wat hoop je dat lezers onthouden?

‘Dat veel werk onzichtbaar is: het lobbyen, overtuigen, blijven uitleggen. En dat dit nog maar het begin is, want we willen dit niet alleen voor huisartsen realiseren, maar ook voor andere zorgprofessionals zoals een jeugdarts, fysiotherapeut of diëtist. We willen nog meer samenwerken, ook buiten de medisch-specialistische zorg. Het doel blijft dat de bekostiging aansluit bij de praktijk, zodat zorgprofessionals de beste zorg kunnen leveren. Dus die stretcher blijft nog wel even staan!’

Lees meer op demedischspecialist.nl/meedenkadvis. Weten wat de Federatie nog meer doet? Ga naar: demedischspecialist.nl/nieuws.